

ikke alene det, som er anbragt i Bankerne paa Anfordring, men der findes tillige rundt omkring i Landet i samtlige Kasser en meget betydelig Beholdning, som staar til Disposition for Administrationen. Hvor Meget dette udgjør, er mig ikke bekendt, men det er ganske vist ikke nogen ganske ringe Sum, som saaledes er til Disposition, udover hvad der er anbragt paa Anfordring i Bankerne. Jeg er derfor overbevist om — og deri vil vistnok den høitærede Minister give mig Ret —, at selv en Sum af 5½ Million Kr. er betydelig udover, hvad der med Rimelighed kan ventes og forlanges disponibelt paa denne Maade, og den høitærede Minister syntes ogsaa at give Udvalget Ret heri. Naar den høitærede Minister som Grund for det store Beløb anførte Vanskeligheden ved at anbringe Pengene til en høiere Rente, navnlig ved Anskaffelsen af Papirer, fordi Kurser paa disse Papirer i de senere Aar havde været saa høi, da forekommer det mig, at dette Hensyn overhovedet slet Intet beviser, thi, som ogsaa den høitærede Minister selv strax tilføiede, han kan jo dog selvfølgelig ikke blive fri for at anbringe af Kassebeholdningens Midler i disse Papirer, selv til den høiere Kurs. Her er der nemlig kun Tale om den øieblikkelig tilstedeværende Kassebeholdning, men det Beløb, hvormed Kassebeholdningen som Helhed Aar efter Aar stiger — og det er nu stet i en lang Række af Aar —, kan selvfølgelig ikke anbringes paa anden Maade end ved Anskaffelse af saadanne Værdipapirer. Altsaa, med fuldt Hensyn til, at man udsætter sig for eventuelle Tab, er Finantsbestyrelsen dog nødt til at anbringe Pengene i saadanne let realizable Værdipapirer, som man er fuldstændig enig med Finantsministeren i, at Kassebeholdningen overhovedet bør bestaa af. Der er imidlertid ogsaa en anden Maade at gjøre det paa. Selv om man nemlig vil tage Hensyn til denne Vanskelighed, tror jeg ikke, at det vil være vanskeligt at blive enig med de paaagjældende Banker om at opnaa en høiere Rente, naar der fastsættes en længere Opsigelsesfrist. Det maa erindres, at Penge, der henstaa paa Anfordring, kun kunne faae en overmaade ringe Forrentning — det ligger i Sagens Natur; men anderledes vilde naturligtvis Forholdet stille sig, dersom Pengene anbragtes saaledes, at der gaves en længere Opsigelsesfrist; da er jeg overbevist om, at mange solide Bankforretninger vilde indgaa paa saadanne Transaktioner. Men den høitærede Minister føiede da ogsaa til, at den sidste og yderste Grund til at holde saa store disponible Beholdninger, var, at han maatte være forberedt paa i et uventet Dieblis at

faae betydelige Lovgivningsarbejder at gennemføre, der vilde kræve større finansielle Midler til Raadighed. Ja, disse sidste Ord gjøre ganske vist, at vor hele politiske Situation faar endnu en yderligere Velskning, nemlig at vor hele Finantsstyrelse gjøres kostbarere, naar denne mærkelige Forventning fra den høitærede Finantsministers Side skal føre til, at vi henligge med store Beholdninger, der enten slet ikke eller kun lidt forrente sig. Jeg tror, at den høitærede Minister ganske kan se bort fra dette Hensyn og trygt kan anbringe sine disponible Midler til en høiere Rente.

Det er mig en Fornøielse at kunne give den høitærede Kultusminister Ret, naar han utvivlsomt har det, og naar han er villig til at indrømme sin Uret overfor visse Punkter, skal jeg være villig til at indrømme Udvalgets og Statsrevisionens Uret overfor visse andre. Jeg skal da strax bemærke, at det er en Uagtsonhed fra Statsrevisionens Side, naar den har anset over en Overflytning fra een Post til en anden under det kongelige Kunstakademi. Den høitærede Minister har Ret i, at der findes et Forbehold i den Henseende, der udrykkelig hjemler Administrationen Besøielse til at lade disse enkelte Kontis Grændse være noget svævende. Et lille Stykke af Ret vil jeg indrømme den høitærede Minister overfor den Post, der gjælder Timelærere ved de lærde Skoler; han har nemlig forsaavidt Ret, som denne Post ganske vist paa Finantsloven betegnes som kalkulatorisk, og det er den til en vis Grad; men jeg tror ikke, at denne dens kalkulatoriske Karakter kan finde fuld Anvendelse overfor det Forhold, som her er paataalt, nemlig at den høitærede Minister uden Hjemmel, uden Bevilling har anset sig berettiget til at foretage Delinger af Klasser. Jeg tror, at et saadant Forhold er af den Bestaffenhed, at det let vil kunne forudses paa Finantsloven eller ialtfald søges hjemlet ved en Tillægsbevillingslov, og forsaavidt tror jeg ogsaa, at Statsrevisionen har overveiede Ret i dette Punkt. Derimod mener jeg, at den høitærede Minister har fuldstændig Uret i sin Betragtning, af disse Poster paa Theaterbudgettet, der betegnes som Konto for Udgifter af ubestemt Omfang eller i forskjellige Diemed osv. Naar den høitærede Minister tror, at der deri skulde ligge noget Kalkulatorisk, saaledes at denne Betegnelse af Kontoen skulde hjemle Administrationen Ret til at overskride den uden videre, da vil den høitærede Minister af alle Finantslovens andre Budgetter kunne se det Modsatte. Der findes neppe et Budget paa Finantsloven, som ikke har en Konto for tilfældige Udgifter, andre Udgifter,